

PANÍŠER

NA POČETKU
BEŠE...

SLEDI KAZNA

ŽIVOT UME DA BUDE SUROV, ČAK I U MARVELOVOM UNIVERZUMU.

Frenk Kasl je prošao kroz pakao Vijetnama, ali sada je sve to ludilo, sve te smrti, sve to nasilje bilo iza njega: vratio se u Njujork, svojoj supruzi, svojoj ćerki i svom malom sinu. Frenk je prošao kroz pakao, da, ali mislio je da je s tim gotovo i da mu slede normalne stvari – neki dosadan posao, kuća u predgrađu, žena i deca, miran porodični život. I tako je porodica Kasl uradila ono što normalne porodice rade vikendom, otišla je na piknik u Central park... i našla se u obračunu zaraćenih mafijaških porodica. Niko nije obratio pažnju na njih, slučajne prolaznike; niko nije ni uzeo u obzir šta bi moglo da im se desi; a na kraju, nikoga nije bilo ni briga. Iako živi u svetu punom čudesa, gde ujed radioaktivnih pauka daje neverovatne moći, a nordijska božanstva se šetaju među običnim ljudima, Frenk je gledao kako mu gine žena, kako mu gine ćerka, kako mu gine i sin. I Frenk se isključio. Kada je došao k sebi, za njega više iz pakla nije bilo bekstva... ali je bilo želje za osvetom. I njegova budućnost neće biti porodičan život. Njegova budućnost, iako je tek jedan običan čovek, biće krv, i biće vatra i biće rat.

Jedan čovek, jedan rat, da. Ali mnogo mrtvih. Frenk Kasl je postao Panišer, onaj koji kažnjava, i kriminalcima je sledila kazna, po kratkom postupku, bez porote, bez prava na žalbu i bez milosti.

Nije teško uvideti iskonsku privlačnost u ovoj ideji – da se svaki problem i svaka trauma mogu rešiti metkom... ili ako jedan nije dovoljan, sa više hiljada metaka i ponekom bombom. Stoga višedecenijska popularnost Panišera ne treba da čudi. Frenk Kasl privukao je čitaoce od svog prvog pojavljivanja, kada su ga početkom 1974. godine, u jeku *Prljavi Hari-Smrtonosna želja*-*The Executioner* pomame za likovima koji prvo pucaju a onda kažu dobar dan, stvorili scenarista Geri Konvej i crtači Džon Romita i Ros Endru. Nastao kao sporedni lik, bezmalo negativac, u jednoj epizodi *Spajdermena*, Panišer se od samog početka suštinski razlikovao od ostalih *Marvelovih* (i ne samo *Marvelovih*) superheroja: prvo, nije imao masku, i samim tim ni tajni identitet; i drugo, mnogo bitnije, ubijao je zločince, namrtvo. Njega, naime, nije zanimalo reformisanje kriminalaca, nisu ga zanimali ni društveno-politički uzroci kriminaliteta, pa ga čak, donekle, nije zanimalo ni da pomaže drugima... njega je zanimala samo jedna stvar: osвета.

I pored popularnosti, *Marvelu* je trebalo više od deset godina da jednom tako nasilnom liku da sopstveni serijal – dotad je bio osuđen na pojavljivanje u kratkim pričama ili na gostovanja u epizodama *Spajdermena* i *Derdevila*, ponekad kao antiheroj, a ponekad i kao pravi negativac. Ali kada se pojavila njegova prva mini-serija, iz pera Stivena Granta i olovke Majka Zeka (sa Majkom Vozburgom u poslednjoj svesci), danas poznata kao „Krug krvi“, postavila je Kasla kao tragičnog junaka čiji je bol, kako zbog gubitka porodi-

ce, tako i zbog rata u Vijetnamu, bio bezmalo opipljiv. Ostareli ratnik se suočava s igrama mafijaša koje nadilaze njegove brutalne ali ipak sirove metode, i pokušava da pronađe makar delić svoje duše koja je ostala u Central parku, iako nihilistički zna da od toga neće biti ništa. Mini-serijal je bio veoma uspešan (objavljen je i u Srbiji davne 1990. godine, u *Punisher Magazinu Dečjih novina*, u kome su se mnogi prvi put susreli s ovim likom – uključujući i pisca ovog teksta) i Frenk je dobio svoju mesečnu seriju... a pošto ništa ne uspeva kao uspeh, usledila je još jedna, i još jedna.

Pa ipak, Panišer je imao ozbiljnih narativnih problema. Prvo, u „Kругu krvi“ postavljen kao tragični anti-junak, Frenk je negde duboko u sebi ipak čeznuo za iskupljenjem, za prestankom bola – a i čitaoci zajedno s njim. I bilo je očigledno kako do tog iskupljenja mora doći: kroz sopstvenu smrt... samo što likovi u stripovima nikada ne umiru, a retko se i menjaju. Usled toga, Panišerove priče su uglavnom veoma proste, *by-the-numbers* storije o kriminalcima koje snalazi surov kraj. Činjenica da ubija negativce značila je da svaki od njih ima ograničeni rok trajanja, i ne može se vraćati u nedogled, kao recimo Zeleni Goblin kod *Spajdermena*. Zatim, nije bilo mogućnosti da se razvijaju ni sporedni likovi, jer je Kasl po prirodi usamljeni ratnik: jedino društvo mu je bio kompjuterski stručnjak poznat po nadimku Mikročip, ili Mikro, koji mu je pomagao da lakše locira svoje mete... i da se što bolje naoruža. Te, na kraju, Panišer je bio deo *Marvelovog* univerzuma, istog onog univerzuma u kome su *Spajdermen* i *Kapetan Amerika*, koji svakako nisu gledali blagonaklono na jednog masovnog ubicu. Svaki slučaj koji je Kasl rešavao kuršumima značio je da *Marvelovi* junaci nisu uspeali da ga spreče. I pride, zašto Panišer uopšte gubi vreme sa sitnim mafijozama kada ima mnogo veće mete kao što su *Kingpin* i *Doktor Usud*?

Sve je to dovelo do toga da Panišerove brojne epizode iz devedesetih nisu dobro ostarile, kao i da je već sredinom te decenije došlo do određenog zasićenja kod publike. Tako bi verovatno i ostalo da se nije pojavio Gart Enis. Ovaj irski scenarista postao je poznat po svom izuzetno nasilnom, ali i izuzetno zabavnom i ikonoklastičnom serijalu *Propovednik* (takođe dostupnom u izdanju *Darkwooda*), i mnogi čitaoci su smatrali kako bi Enis bio idealni scenarista *Panišera*... kada bi samo bio oslobođen stega *Marvelovog* univerzuma. Srećom, *Marvel* je u to vreme rešio da pokrene novu MAX ediciju za zrelije čitaoce, koja bi autorima dozvoljavala da se likovima bave gotovo bez cenzure. I tako je nastao serijal čiju prvu knjigu držite u rukama, a za koju ćete primetiti da se po količini nasilja, psovki i mračnih tema nikako ne uklapa sa *Spajdermenom* i *Osvetnicima* – te nije ni čudo što se oni i drugi superjunaci i ne spominju (a kamoli pojavljuju) u ovim pričama.

Enis je u ovom serijalu odbacio „tragični antijunak” karakterizaciju Frenka Kasla, kao i ideju da on želi ikakvo iskupljenje, i umesto toga zamislio ga bezmalo kao otelotvorenje same smrti, masovnog ubicu koji je pokopao četvorocifreni broj kriminalaca. Enisov Panišer je u poznijim godinama (rođen je 1950. i stari u realnom vremenu), nemilosrdan, hladan kao led a ipak pun mržnje, nezaustavljiva sila prirode koja je još u Vijetnamu (a i pre) bila mašina za ubijanje... a pogibija njegove porodice bila je tek povod da Frenk nastavi da radi ono što radi najbolje – da ratuje. Pošto je serijal započeo 2004. godine, očigledno je moguće povući paralele između ubistva Frenkove porodice i terorističkih napada od 11. septembra 2001... kao i između Panišera i Sjedinjenih Američkih Država. Ali to

svakako nije u prvom planu i ostaje na nivou potencijalnog tumačenja – u prvom planu su akcija i odlični likovi, onako kako bukvalno jedino Galt Enis ume da ih napiše. *Panišer MAX* je trajao šezdeset svezaka, uz nekoliko specijalaca i mini-serija pride, tako da je ova knjiga tek početak. Ali je vrlo indikativna za ono što sledi: priče bez milosti o čoveku – ne junaku – koji je stvoren za ubijanje, koji nema više šta da izgubi i koji želi da njegov bol iskuse i oni koji su za njega odgovorni.

Jer, život ume da bude surov, čak i *Marvelovom* univerzumu. A iza svakog naizgled čudesnog sveta stoje – mrak i krv.

Vladimir Tadić

PANIŠER

NA POČETKU BEŠE...

TEKST

Gart Enis

CRTEŽ

Derik Robertson i Luis Larosa

TUŠ

Tom Palmer

KOLOR

Pol Maunts i Din Vajt

NASLOVNA

Tim Bredstrit

MARVEL

marvel.com

© 2018 MARVEL

THE PUNISHER: BORN; THE PUNISHER: IN THE BEGINNING Used with permission. No part of this book may be printed or reproduced in any manner whatsoever whether mechanical or electronic, without written permission of the authors and publisher. The story, characters and incidents in the publication are entirely fictional. All characters appearing in this book and their distinctive likenesses are trademarks of

MARVEL ENTERTAINMENT GROUP, INC.

All Rights Reserved. Used under licence through **PANINI S.P.A., ITALY.**

This edition is published in 2018. by **DARKWOOD**

IZDAVAČ: Darkwood d.o.o., Beograd

e-mail: info@darkwood.co.rs, <http://www.darkwood.co.rs>

011/2622-867, 064/6465-755

GLAVNI UREDNIK: Slobodan Jović

TEHNIČKI UREDNICI: Marko Poznanović i Siniša Đukić

PREVOD: Draško Roganović

LEKTURA: Snežana Gligorijević

DIZAJN: Savo Katalina

UPIS: Nenad Marinković

UREDNIK: Vladimir Tadić

ŠTAMPA I POVEZ: Rotografika, Subotica

CIP - katalogizacija u publikaciji

Narodna biblioteka Srbije, Beograd

ISBN 978-86-6163-474-1

COBISS.SR-ID 257687308

Artiljerijska baza Veli Fordž,
jedanaest kilometara od
granice s Kambodžom.

Krajem oktobra 1971.

PRVI DAN

Gart Enis
SCENARIO

Derik Robertson
OLOVKA

Tom Palmer
TUS

Pol Maunts
KOLOR

Nenad Marinković
UNOS TEKSTA

Draško Roganović
PREVOD

Vjeslav Valkuski
NASLOVNICE

'Sam ti rekô.

Pare na sunce, pičko.

Šranje...

Nije imô šanse da se izvuče s onako razjebanim krilom.

'Očemo li za njima?

Dok se mi spustimo, žutaći će već zbrisati. I kapetan to zna.

A mi lovimo krupniju ribu.

Neću umreti
u Vijetnamu.

Zovem se Stivi Gudvin
i toliko sitno brojim
do otpusta da mi
ništa drugo nije bitno.

Ostalo mi je još tri'es devet
dana i buđenje, a tog
žarobnog četrdesetog dana
ući ću u silnu pticu slobode
i zauvek otići odavde.

Dok me ogromna srebrna
letelica bude nosila kući,
zaspaću snom pravednika,
a prelepi okruglooki anđeli
u uniformama stjuardesa
radosno će mi se smeškati,
i doneti mi hladno pivo.

Neću umreti ovde.
Pobeći ću iz ove
klanice.

Neću se ponovo prijaviti, da odslužim još jedan
rok, neću da se navučem na rat kao mnoge
druge džankoze — da vežito kriziram do sle-
dećeg slatkog okršaja, sledećeg smrtonosnog
koktela adrenalina i svetlećih metaka.

Neću se zaljubiti
u rat kao
kapetan Kasl.

Marinci artiljerijske baze Veli Fordž nikad nisu imali boljeg oficira od Frenka Kasla. On je razlog zašto sam toliko uveren da ću ovo preživeti.

Potpuno je posvećen svojim ljudima. Ne iz ljubavi — ta reč i on ne idu zajedno — već iz iste one odlučnosti koja upravlja svim njegovim postupcima: da ispravno obavi svoj posao.

Otkako je pre šest meseci stigao, nijedna patrola koju je poveo sa sobom nije pretrpela gubitke.

Priča se da je svoju prvu turu počeo ofanzivom Tet sesetosme. Budže u Da Nangu uočile su neki mračni potencijal u mladom vodniku, pa su Specijalne jedinice ubrzo dobile novog regruta.

Postao je blistava zvezda te čudne pretorijanske garde. Njegov drugi rok je obavijen velom tajne, ali sam se naslušao glasina o likvidacijama u Kambodži, crnim operacijama, Čiji, severnovijetnamskom generalu kog su snajperom skinuli nadomak Hanja...

I horor priča isuviše neverovatnih da bi bile istinite.

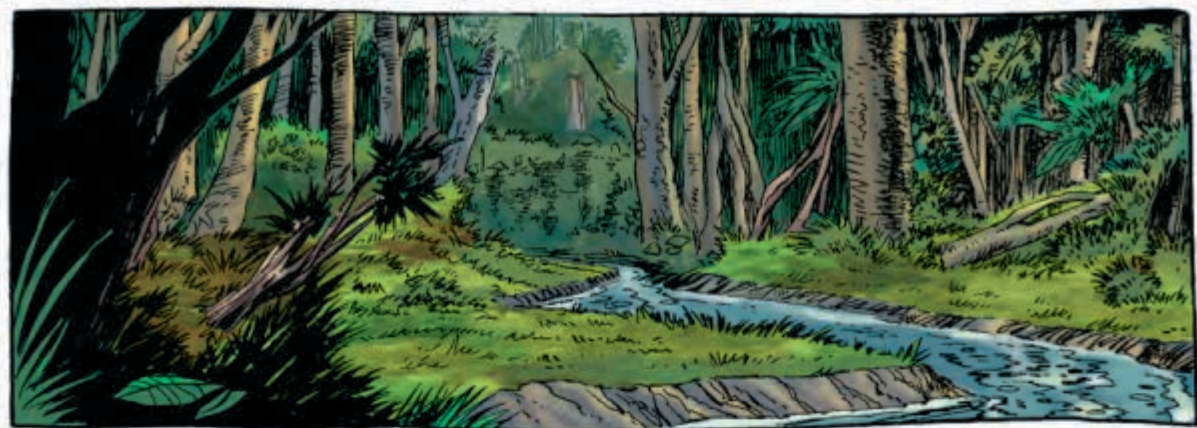

Ali rat u Vijetnamu sad polako jenjava, i niko više ne zna šta da radi sa zverima koje je izrodio. Poslali su ga da treći rok služi u Veli Fordžu — kad su već morali negde da ga šalju.

Specijalizovani ubica komanduje pešadijom. Već je svima jasno: Amerika uskoro briše odavde.

Siroti kapetan Kasl, ponestaje mu rata.

Imaću
sinove.

Kad me silna ptica
slobode odvede kući,
vodiću ljubav s mnogo
lepih žena, a kad
upoznam onu najlepšu,
istog dana ću se
oženiti njome.

Rodiće mi sinove koji
će biti visoki i jaki kô
džinovi, a ja ću pucati
od ponosa dok ih
gledam kako rastu.

Vodiću ih po šumama i planinama
da im pokažem najlepšu državu
na svetu: Obećanu zemlju što
im samim rođenjem pripada.

Dobru Ameriku.
Pravu Ameriku.

A ne ovu mračnu
i zabludelu tra-
gediju.

U godinama koje će uslediti,
momci će saznati da je njihov
otac išao u rat, pa će se
zagledati u njega novim očima
što se cikle od znatiželje.

Pitaće svog starog šta
je radio, protiv koga
se borio, gde je išao i
šta je sve tamo video...

A ja im ama baš nikad,
nikad neću reći.

Kapetane
Kasle.

Pretposta-
vjam da biste
da podnesete
izveštaj.

U borbi ubijen
dvadeset i jedan
Vijetkongovac.
Nijedan naš.

Zaplenjeno preko sto
AK-47, šest lansera granata,
četiri minobacača — i to svi
žutački tip „pedeset tri“, a ne oni
prдавci — i dovoljno municije i
granata da celoj četi potraje bar
nedelju dana. Minirali smo
polu tuceta pušaka, a
ostatak uništili.

I, kad ćemo
tačno svi da
izginemo?

Ovo je treća isporuka
zaliha na koju smo naleteli za
samo dve nedelje. A pošto su
nam patrole ovako mestimične,
ne možemo ni da nagađamo
koliko ih je zapravo
prošlo.

Čim Vijetnamci prenose
opremu severnovijetnamske vojske,
to znači samo jedno: ofanzivu.
Gomilaju zalihe za napad, a kad
krenu, proći će pravo preko nas.
Ovde smo sami — samčiti,
pukovniče.

Trebalo
bi da se pri-
premamo.

Za sat vre-
mena stiže general
Paden. Vanredna
inspekcija.

Hoću da
ga Vi povedete
u obilazak
baze.

Ja.

Mhm.

Dok on dođe, ja ću se već razboleti. Opet malarija. Prosto neću biti u starju.

Nisam raspoložen za ova sranja...

Hoćete li proslediti moj izveštaj u Da Nang?

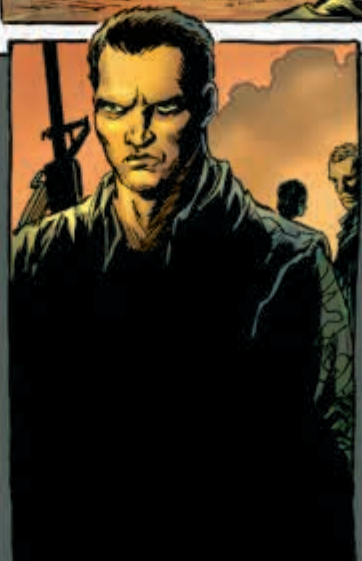

Baš kao i sve ostale, kapetane.

Imate sat vremena dok Paden ne dođe. Potrudite se da dovedete bazu u red.

Zar ste toliko jebeno glupi?

Znam taj pogled.

A pukov-
nik Otman je
bolestan, je li?

Tako je,
generale.

Ma
nemoj.

E pa, Kasle, ili kako se već
zovete, kad izmili iz svog skrovišta, recite
mu da je njegova baza prava *bruka*. Za ovo
malo vremena koliko sam ovde, nagledao sam
se praznih bunkera kojima trebaju ozbiljne
opravke, artiljerijskih topova prekrivenih blatom
i rđom, *bezočne* zloupotrebe cigareta od
marihuane — da i ne spominjem izveštaje
koji nam stižu i koji opisuju ovo mesto
kao heroinsku prestonicu Prvog
korpusa...

A svega jedan od deset
marinaca na koje sam ovde
naišao zna da salutira oficiru.
I to oficiru s *visokim*
činom!

Zašto niko ništa ne radi da
poboljša situaciju, dodavola?
Zašto je artiljerijska baza
Veli Fordž u potpunom
jebenom rasulu?!

Poslednji koji
je ovde pokušao da
zavede red bio je ka-
petan Garand. A onda
se probudio pored
protivpešadijske
mine.

Ubijanje oficira
je *priča za malu decu*,
kapetane. Baš *takva* sranja
oni hipi frikovi koriste ne
bi li ocrnili ovaj
rat.

A sad želim
odgovor, i to *dobar*: šta,
kog đavola, radite da ovde
uspostavite red?

Ništa.

Veli Fordž ima manjak ljudstva
od pedeset odsto. Većina zamena koje nam
ovde šalju su škartovi i sjebani, ponajviše
podoficiri. A bez dobrih narednika
nemoguće je održati disciplinu.

Manjka nam opreme i
municije, a dopuna zaliha mu dođe
kao loš vic. Ovdášnji marinci su toga
svesni; računaju da, ako se vama
na začelju jebe, jebe se
onda i njima.

Uspeo sam da sastavim
skoro ceo vod motivisanih pojedinaca
kako bismo održali ofanzivu u patrolama.
Ako ni to nismo u stanju, onda
nemamo šta ovde da tražimo.

Drago mi je što tako mislite,
kapetane. Jer čisto sumnjam da
će ovo mesto opstati nakon što
podnesem svoj izveštaj.

Zatvoriteće
bazu?

Svrha moje
inspekcije bila je da utvrdim
odgovor na to pitanje. I
bestraga mu glava, *da*, ima da
zatvorimo ovu jebenu bazu...

Mi smo jedina
preostala ispostava SAD
koja motri na Kambodžu.
Sve ostale su poslali
kući.

Ko će držati neprijatelja
na oku? Ko će mu presretati
isporuku zaliha? Ako ojača, ko
će ga sprečiti da raspoluti
ovu zemlju?

Kapetane, ovo nije popularan rat. Za to su se postarala komunjarska govna iz medija. Rezanje troškova je nužno: ovo je samo najnovije u nizu.

Uostalom, uskoro neće biti bitno šta se ovde zbiva. Ovaj sukob i naše učešće u njemu su skoro pri kraju.

Jeste li to već javili Žutaćima?

Žutaći uskoro više neće biti vaš problem, kad Vas i ovu ostalu bagru otpreme oдавде. Vi idete kući. Ako se ja tu išta budem pitao, nećete ni ostati u Marincima...

A onda ćete neprijatelja vidati samo na TV dnevniku.

Voljno.

Generale, ako pođete sa mnom, pokazaću Vam neoboriv dokaz zašto artiljerijska baza Veli Fordž mora da nastavi s radom.

Bestraga mu glava...

Upozoravam Vas, kapetane, na jebeño šite tankom ledu...

Štvar je i te kako vredna truda, generale.

Verujte mi.

To je to.

Šta to?

Videćete mnogo bolje sa vrha tog brežuljka.

Šta ću videti?

Ako se popnete na vrh, shvatite na šta mislim.

Ufff! Gospode!

Dakle? Šta je to? Šta bi, koji kurac, trebalo da vidim ovde?

Govnar
jebeni...
hhhhhhh...

Nije umeo
da pročita ni
jeb'ni natpis.
Izem ti
generala.

Š'a
to gledaš,
Štivi?

A, to...

Pitam se
o čemu li
razmišlja.

Isto š'o i uvek kad
sedne tamo gore.
„Sutra je
novi dan...”

„Al' ne za sva
ova govna.”

Baš
lukavo,
Frenk.

Odložio si
pogubljenje svome
voljenom ratu.

Ali to neće potrajati.
I sam znaš. Lepo ti je
general rekao.

Bliži se kraj ovoj
tvojim zemlji čuda.

Znam da
ovo voliš.

Možeš do mile volje
da pričaš o svojoj
dužnosti, o tome kako
paziš da se žutači ne
prošire i pobiju
ceo Prvi korpus u
snu — ali obojica
znamo da to nije
pravi razlog.

Da li si se ikad
osećao življe no
sad?

Ovoliko ispunjen
tim divljim crnim
ushičenjem?

A close-up, high-contrast black and white illustration of a man's face. He has short, dark hair and a serious, intense expression. His eyes are looking directly at the viewer. The lighting is dramatic, with deep shadows on the sides of his face and under his chin. He appears to be wearing a dark, textured garment.

Mogu da ti sredim da zauvek
ovo radiš, Frenk. To ima svoj
ceh, ali možeš da nastaviš i
nikad nećeš morati da staneš.

Samo reci, i
srediću ti to.

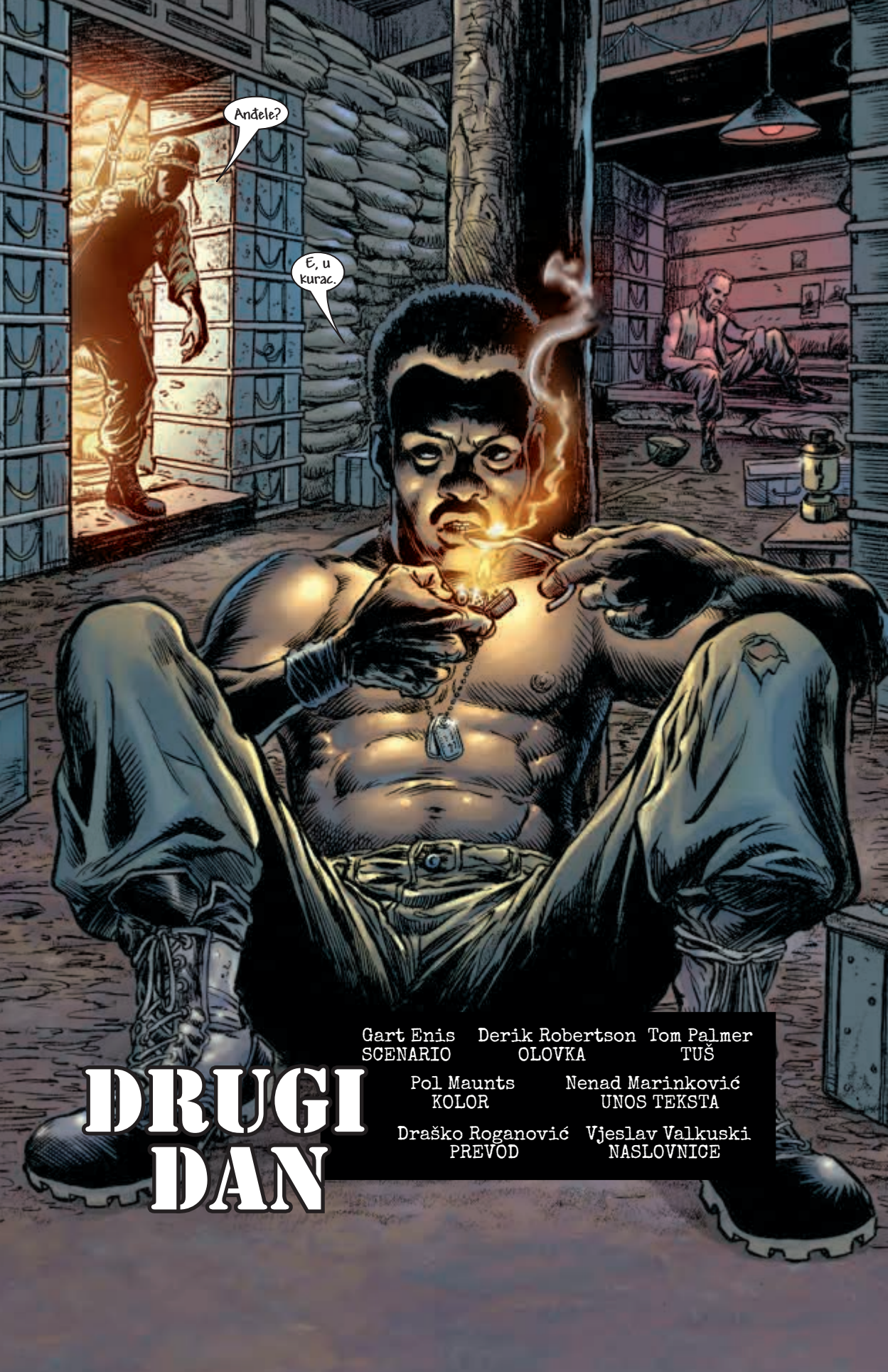
Ko sam ja?

Da li se to pitaš?

A black and white illustration showing a silhouette of a man sitting on a wooden structure, possibly a fence or a platform. He is looking towards the left. The background is a sunset or sunrise scene with a warm, orange glow. There are some trees and a wooden frame visible in the background.

Šta ti misliš, ko
bih mogao biti,
Frenk?

Anđele?

E, u
kurac..

DRUGI DAN

Gart Enis
SCENARIO

Derik Robertson
OLOVKA

Tom Palmer
TUŠ

Pol Maunts
KOLOR

Nenad Marinković
UNOS TEKSTA

Draško Roganović
PREVOD

Vjeslav Valkuski
NASLOVNICE

Naša četa izlazi kroz
procep u žici.

Samo četa.

Ne prva četa, ili treća, pa čak
ni četa kapetana Kasla, već
prosto – četa. Jer mi smo
poslednjih dvadeset devet
marinaca u artiljerijskoj bazi
Veli Fordž kojima je dovoljno
stalo do neprijatelja da mu
pođu u susret.

Ostalih stotinak će se boriti
s njim ako ih napadne...

Ili će
pobeći...

Ili će overiti tik pre nego
što ih nabodu na bajonete.

Ali mi lovimo žutače.
I svako od nas ima
svoj razlog.

Tedrou voli da gađa
ljude granatama.

Makdonald ima pun
ranac skalpova.

Kapetan je za-
ljubljen u rat.

A ja sam ovde
zbog Anđela.

Andela, koji je ubio trojicu
kosovskih što su me zaskočili
dok sam menjao šaržer.

Naravno, mogao bih ovo
da eskiviram. Da odsedim
svojih tri'es osam i buđenje
s ostalima u bazi.

Niko me ne bi
sprežio. Nikog
nije briga.

Ali ja ipak ostajem
s četom.

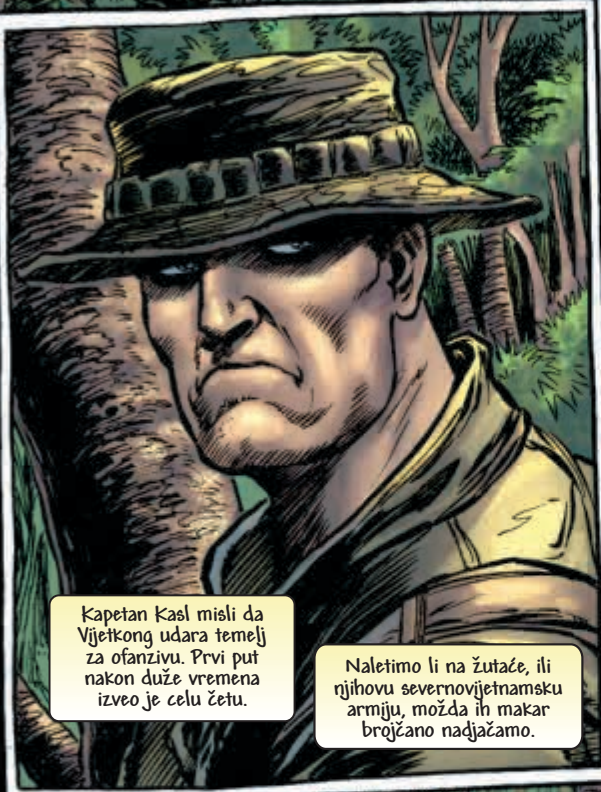
Neki od nas su ovde zbog
naše braće po oružju, neki
da bi se nakupili horor
priča. A neki od nas čak još
uvek veruju u dužnost.

Amerikanci izgubljeni u
Vijetnamu, zemlji s one
strane ogledala.

Pročešljavamo
vukojebine.

Šati
prolaze.

Kapetan Kasl misli da
Vijetkong udara temelj
za ofanzivu. Prvi put
nakon duže vremena
izveo je celu četu.

Naletimo li na žutaće, ili
njihovu severnovijetnamsku
armiju, možda ih makar
brojčano nadjažamo.

Možda.

Tedrou!

Šnajper!

Dajte
bolničara!!!

Okrenite
se napred i
uzvratite paljbu!
SMEŠTA!

BOLNIČARA!

Jebote!

Nije sam, ima ih j...

Pazi, iza teb...

Gospode Bože, trojica ih je!

Četvorica!

Ništa jebeno ne vidim...

Karaju nas sa svih...

AAAAHHH!!!

Daj mi taj mitraljez.

Crna gvožđurija u njegovim rukama je utihnula.

Ma koliko se napinjao, svet još ne sme da izdahne.

Ovaj rat je izrodio često ponavljaju izreku: „Osveta je zajebana stvar.”

Ali mi u Veli Fordžu imamo svoju.

„Ako misliš da je *osveta* gadna...”

„...još nisi upoznao
Frenka Kasla.“

Drugi bolničar proverava naše
žrive — puka formalnost, sva šestorica
su na mestu mrtvi — pa tek onda dobija
dozvolu da previje kapetanovu ranu.

Mi ostali smo se raštrkali
u svoje desantne odrede
da potvrdimo ubistva.

Tamo.

Makdonald je
besan kô ris.

Mislim da se
tokom napada
upišao u gaće.

Dodite!
Evo jednog!
Brzo!

Nećeš...

KURVO!!!

Ovo nije
sad.

Ja nisam
ovde.

Sad je hiljadu devetsto šeset treća,
a ja sam u šestom razredu.
Mark Banerman tuče Bobija Klarka.

Nije to klinačka čarka: Mark je
rano izdžikljao, i sad servira
batine kakve odrastao muškarac
može da nanese dečaku.

Nekima od nas je drago što Bobi Klark
dobija batine. Neki od nas su kao opči-
njeni. Neki od nas ne znaju šta da rade.

A neki od nas se boje Marka, rulje,
ili prosto da sami reaguju.

Bobijevo lice puca,
a niko od nas
ništa ne radi.

Sačekaj svoj
red, jebem
te...

Nema
silovanja.

Ovde smo
da ubijemo
neprijatelja.

I ništa
drugo.

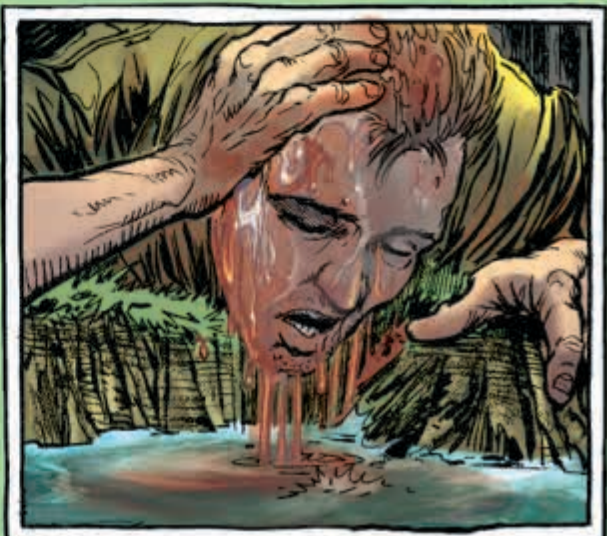
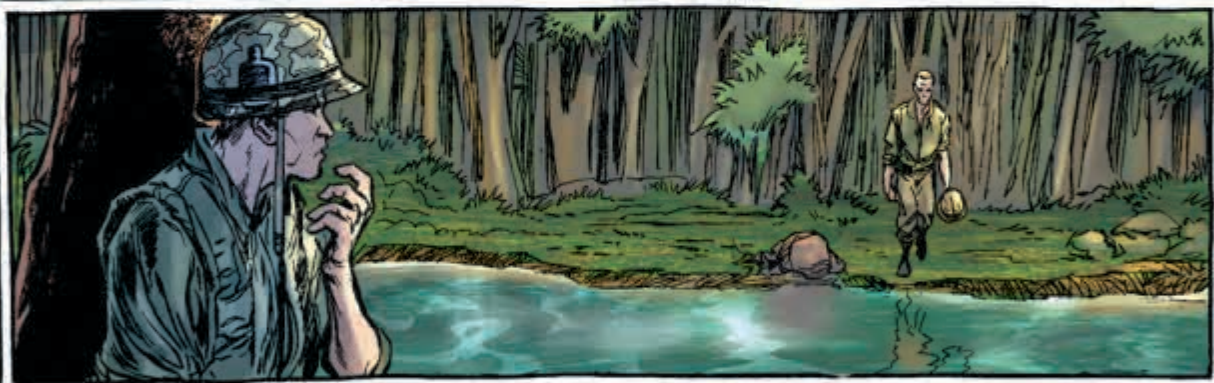
Slatka prico slobode,
doleti sad po mene.

Moram da se vratim
kući. Dosta mi je.

Ne mogu da podnesem
ovo što se desilo...

O Gospode, ovo što je
moglo da se desi...

Štari heliši Veli Fordža
nose nas nazad.

Ma koliko ga tražili,
nismo našli Makdonalda.

Tragali smo. Čekali smo.
kapetan Kasl je zadržao
'koptere što je duže mogao.

Ja nikom nisam
ni pisnuo.

Štivi.

Ne daj da te
sjebe ono sranje s
Kosoikom. Previše
ti razmišljaš.
Oduvek.

A
ovo mesto
ne zna za
milost.

Zašto
ništa nisi
rekao?

Vi...
Videli ste
me?

Dok sam se
udaljavao.

Bio
sam... upla-
šen, kapetane.
Ništa više.

Zašto ste to
uradili?

Želeo
sam da ga
kaznim.

A šta je s
devojkom?

Ne budi
glup.

Da sam stavio
žutačku snajperistkinju
u helikopter za evaku-
aciju, niko u četi mi
više ne bi verovao
u borbi.

Da sam je predao
obaveštajnoj, ništa im
jebeno ne bi rekla. Južno-
vijetnamski prevodioci bi se
izređali na njoj, a onda bi
joj pucali u glavu.

Gudvine.

Mene
ne moraš da
se bojiš.

Ali se ipak bojim.

Naravno da
se bojim.

Zbog toga što je ovo mesto
pakao i treba nam čovek
kao on da nas kroz njega
sprovede, što o nama
govori nešto nezamislivo.

Zbog tog pogleda u
njegovim očima, koji
nikad ne jerjava.

A najgore
od svega...

Zbog toga što je danas toj
devojci uradio ono uveren
da joj time pomaže.